

העליונים, היין של התורה. ואותם המאורות העליונים שמאירים פנים, ומאורות. והם שבעים השמות שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא.

פנימאין נהירין פלהו ונצצי. ודא הוא מיין, מאינון נהרין עילאין, יינא דאורייתא. ואינון בוצינין עילאין דנהרין אנפין, ובוצינין. ואינון שבעין שמהן דאתקרי בהו קודשא בריך הוא.

(דף ט"ו ע"א)

בסוד וסתר האלפא ביתא, שאותן עשרים ושנים אותיות, יש בהם עשר עליונות - א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. ושנים עשרה אחרות, שמתהפכות לכמה גונים, ומתגלגלות באותיות, ולעולם לא משתנות. שהרי יינה של התורה מכאן מתפרש, לא שיוצא מהאותיות הללו, אלא מהסתר שלהם.

ברזא וסתר דאלפא ביתא, דאינון כ"ב אתוון, אית מנייהו עשר עילאין, א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. ותריסר אחרנין, דמתהפכין לכמה גוונין, ומתגלגלין באתוון, ולעולם לא משניין. דהא יינא דאורייתא מהכא מתפרש. לא דנפקא מאלין אתוון, אלא מטמירו דלהון.

משום שכל האותיות יוצאות מתוך נקדה עליונה, טמירה ונסתרת, הסוד והכלל של התורה, ולא היו בו רשומים אותיות, עד שנכנסו לתוך היכל טמיר, ויצאו האותיות, והיו לחות ונקפאו.

בגין דאתוון כולהו נפקו מגו נקודה עילאה, טמירא וסתימא, רזא וכללא דאורייתא, ולא הוו רשימין אתוון ביה, עד דעלו לגו היכלא טמירא, ונפקו אתוון, ולחים הוו, ואתקרישו.

ואז נחקק השם הקדוש בסוד האותיות, בתוך האותיות שבהם נבראו שמם וארץ, השם החקוק העליון בסוד של ארבעים ושנים אותיות.

וכדין אתגליף שמא קדישא ברזא דאתוון. בגו אתוון דאתבראו בהו שמיא וארעא. שמא גליפא עילאה ברזא דארבעין ותרין אתוון.

בין שעמדו האותיות על תקונן והתקנים העולם, אז התקנו האותיות בשבעים ושנים שמות שנקראו יין, שבעים השמות שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא. ואלו הם יין.

בין דקיימו אתוון על תיקונייהו, ואתקנים עלמא. כדין אתתקנו אתוון בשבעין ותרין שמהן, דאיקרוין יין, שבעין שמהן דאתקרי קודשא בריך הוא. ואלין אינון יין.

וה"ו. יל"י. ס"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו. נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח. כו"ק.

וה"ו. יל"י. ס"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לא"ו. כל"י. לו"ו. פה"ל. נל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו.

נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח.

כו"ק. מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
 הה"ה. מי"ך. וו"ל. יל"ה. סא"ל. ער"י.
 עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש. עמ"ם.
 ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י. נמ"ם. יי"ל. הר"ח.
 מצ"ר. ומ"ב. יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב.
 מנ"ק. אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
 מו"ם.

מנ"ד. אנ"י. חע"ם. רה"ע. יי"ז.
 הה"ה. מי"ך. וו"ל. סא"ל. ער"י.
 עש"ל. מי"ה. וה"ו. דנ"י. הח"ש.
 עמ"ם. ננ"א. ני"ת. מב"ה. פו"י.
 נמ"ם. יי"ל. הר"ח. מצ"ר. ומ"ב.
 יה"ה. ענ"ו. מח"י. דמ"ב. מנ"ק.
 אי"ע. חב"ו. רא"ה. יב"ם. הי"י.
 מו"ם.

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה, פּוֹצֵינָא דְמַעְרַב, פֶּד שְׁלֵטָא
 וְקִימָא לְגַבֵּי פּוֹצֵינָא דְמִזְרַח, דָּא
 אוֹכְמָא, וְדָא חֵיוֹרָא. כְּמָה הוּא יָאָה, בְּהֵהוּא
 נְהִירוֹ חֵיוֹרָא.
 נְהִירוֹ דְבוֹצֵינָא, תְּרִין נְהוּרִין מִתְחַבְּרִין בְּחָדָא.
 תְּתָאָה אוֹכְמָא, (דף 99 ע"ב) עֵילָאָה חֵיוֹרָא.
 דָּא שְׁלֵטָא עַל דָּא, נְהוּרָא חֵיוֹרָא עַל אוֹכְמָא.
 וְעַם כָּל דָּא, כְּמָה אִיהִי יָאָה.

בְּתִיקוֹנָא דְתַחֲתָהּ, כְּמָה תִּיקוֹנֵין קִימִין
 תַּחֲתָהּ, פְּתִילָה וְשִׁרְגָא וּמִשְׁחָא.
 וְאִיהִי קִימָא בְּרַבּוֹ עֵילָאָה, יָאָה בְּהֵהוּא נְהוּרָא
 חֵיוֹרָא. כְּמָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֵלִין תִּיקוֹנֵין
 דְלִתְתָא, דְקִימִין תַּחֲתָהּ בְּנוֹי דִילָהּ. כְּאֵהֲלִי
 קָדָר פִּירֵיעוֹת שְׁלֵמָה. דָּא אוֹכְמָא, וְדָא חֵיוֹרָא.
 שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה, כְּתִיב (משלי כב ו) חֲנֹךְ לִנְעָר
 עַל פִּי דִרְכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר
 מִמֶּנָּה. כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאָדָם, בְּרָא
 לִיה בְּדִיוֹקְנָא עֵילָאָה, אֲבָרוֹי וְשִׁיפּוֹי כְּלָהוּ
 בְּרִזָּא עֵילָאָה. נְחִית לִיה לְאַרְעָא גּוֹ גִינְתָא
 דְעַדְן, דְבְרָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּאַרְעָא בְּאַתְר
 טְמִיר וְגִנִּיז, דְאִיהוּ בְּדִיוֹקְנָא וְצִיּוֹרָא דְלַעֲיִלָא.
 דְכְתִיב, (בראשית ב טו) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
 וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן סְתֵם, שְׁהַפֵּל בְּסוּד אֶחָד.
 וְאִם תֵּאמֶר, בְּגֵן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן, כְּמָה
 תַּחֲוּמִים וְכְמָה חוֹמוֹת מִתְחַמִּים
 סְבִיב סְבִיב לוֹ, מִכְּמָה מַחְנוֹת
 עֵלְיוֹנִים וְרוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת, וְכֵאֵן

שְׁחֹרָה אָנִי וְנֹאזָה, כְּתוּב (משלי כב)
 חֲנֹךְ לִנְעָר עַל פִּי דִרְכּוֹ גַם כִּי יִזְקִין
 לֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה. כְּשִׁבְרָא הַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם, בְּרָא אוֹתוֹ
 בְּדִיוֹקְנָא עֵלְיוֹן, אִיבְרִיו וּפְרָקִיו
 כְּלָם בְּסוּד עֵלְיוֹן. הוֹרִיד אוֹתוֹ
 לְאַרְץ לְתוֹף גֵּן הָעַדְן, שְׁבְרָא
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְץ בְּמִקְוֹם
 טְמִיר וְגִנִּיז, שְׁהוּא בְּדִיוֹקְנָא וְצִיּוֹר
 שְׁלֵמָעֵלָה, שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּקַּח
 ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן לְעַבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וַיַּנְחֵהוּ בְּגֵן
 עֵדֶן סְתֵם, שְׁהַפֵּל בְּסוּד אֶחָד.
 וְאִם תֵּאמֶר, בְּגֵן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן, כְּמָה
 תַּחֲוּמִים וְכְמָה חוֹמוֹת מִתְחַמִּים
 סְבִיב סְבִיב לוֹ, מִכְּמָה מַחְנוֹת
 עֵלְיוֹנִים וְרוּחוֹת קְדוֹשׁוֹת, וְכֵאֵן

וְאִי תִימָא, בְּגֵן עֵדֶן עֵילָאָה, כְּמָה תַּחֲוּמִין,
 וְכְמָה שׁוּרִין מִתְחַמֵּן סְחֹר סְחֹר לִיה, מִכְּמָה מְשַׁרְיִין עֵילָאִין וְרוּחוֹין

קדישין, והכא בהאי גנתא דעדן דארעא, לא מתתחמא הכי. דאי תימא, הואיל ואיהו בדיוקנא עילאה, אתקין ליה בכמה רוחין ונשמתין דצדיקייא. אי הכי, עד לא הוו צדיקייא בעלמא, לא הוה בדיוקנא עילאה האי גנתא דעדן דלתפא.

אלא, ודאי בדוגמא ודיוקנא עילאה איהו מיומא דאתברי עלמא. ועד לא אתברי אדם, הוו כמה שורין תחומין דמלאכין עילאין סחרין ליה, דלא הוה בלא נטירו, בגין דבכל אינון היכלין דתמן, אית שולטנין נטרין ליה. עד דאינון רוחין אתפלילן למיתי בהאי עלמא, כל רוחין ונשמתין דהוו זמינין לאעלא בהאי עלמא, פלהו הוו תמן עד לא אתברי אדם.

ועד יומא עד לא ייתון לאעלא בהאי עלמא, אינון רוחין דזמינין לאתייבא בהאי עלמא, פלהו הוו תמן. ואלין רוחין ונשמתין סלקין ונחתין, נפקו מגן עדן דלעילא, ונחתין בגן עדן דלתפא, ומתלבשן תמן בלבושין, פגוונא דגופי דהאי עלמא.

ואתעסקן באורייתא, למנדע ולאסתפלא בההוא לבושא ביקרא דמאריהון, כל חד וחד, כמה דאזדמן למהוי בהאי עלמא. וההוא דתיקוניה שפיר ויאות בההוא לבושא, ואי אשתדלותיה פדקא יאות, סלקין ליה לעילא לקמי מלכא קדישא, בהאי לבושא פגוונא דהאי עלמא, וקאים קמיה, וחדדי ביה קודשא ברין הוא. הדא הוא דכתיב, (מ"ב ה טז) חי ה' אשר עמדתי לפניו. עד לא נפקית לעלמא.

אית לבושין דמתלבשין בהון רוחין, פגוונא דגופא דהאי עלמא. ואי האי גופא אזדמן למשפק רוחא קדישא,

בגן העדן הוה של הארץ אין מתחם כף. שאם תאמר, הואיל והוא בדיוקן עליון, התקין אותו בכמה רוחות ונשמות של צדיקים. אם כן, טרם שהיו צדיקים בעולם, לא היה בדיוקן עליון גן העדן הוה שלמטה? אלא, ודאי בדגמא ודיוקן עליון הוא מיום שנברא העולם, וטרם שנברא האדם היו כמה חומות תחומים שמלאכים עליונים סובבים אותו, שלא היה ללא שמירה, משום שפכל אותם ההיכלות ששם יש שליטים ששומרים אותו. עד שאותם רוחות נכללים לבא לעולם הוה, כל הרוחות והנשמות שהיו עתידות להכנס לעולם הוה, כלם היו שם טרם נברא אדם.

ועד היום טרם יבאו להכנס לעולם הוה. אותן הרוחות שעתידות להנתן בעולם הוה, כלם היו שם, והרוחות והנשמות הללו עולות ויורדות, יצאו מגן העדן שלמעלה, ויורדות בגן העדן שלמטה, ומתלבשים שם בלבושים כמו גופי העולם הוה. ומתעסקים בתורה לדעת ולהפיר את אותו הלבוש בכבוד רבונם, כל אחד ואחד, כמו שעתידיים להיות בעולם הוה.

וההוא שתקונו יפה ונאה באותו הלבוש, ואם השתדלותו פראוי, מעלים אותו למעלה לפני המלך הקדוש בלבוש הוה כמו של העולם הוה, ועומד לפניו, ושם בו הקדוש ברין הוא. זהו שכתוב (מלכים ב ה) חי ה' אשר עמדתי לפניו. טרם שיצאתי לעולם.

יש לבושים שמתלבשים בהם רוחות, כמו שהגוף של העולם הוה. ואם הגוף הוה עתיד לעזב

דגופא דהאי עלמא. ואי האי גופא אזדמן למשפק רוחא קדישא,

את הרוח הקדושה ולסטות אחרי רוח רעה, אותה רוח קדושה פורחת מתוך אותו הלבוש, ואותו הלבוש נמשך מחוץ לגן עדן.

משום שבכל יום שני ובכל יום רביעי, רוח רעה של אשת זנונים הולכת סביב הגן. ויש לבושים שנמשכים אחרי אותה רוח רעה, ותשוקתה של אותה רוח רעה בהם. וכיון שרוח הקדש יורדת להתלבש בו, אין מתלבשת בתוכו, ופורחת ממנו ועולה למעלה.

ואותו הלבוש נמשך אחר אותה רוח רעה, ומוציאים אותו החוצה, ויושב שם עד שבא אותו האדם, ומתלבש בו, ומורידו לגיהנם, ונדון בו בכל יום.

ואותה רוח הקדש שפורחת מאותו הלבוש, עולה למעלה, ונכנסת לאוצר אחד עד שמוציא אותו רשע בן או זרע, שיוריד אותה רוח קדש, ונשתלם בה פראוי. ולאותו הרשע יש לו מניחה אחר כך, ומצפצף ועולה ומתלבש בלבוש אחר.

ועומד על פתח גן העדן, ורואה אותה רוח קדש שהשאר בכמה כבוד, ובכמה אור, ומתבליש בו. וכן משגיח באותו כבוד של שאר הצדיקים, ומתבליש ובוכה על מעשיו.

ובשכרא הקדוש ברוך הוא את אדם הראשון, הכניס אותו לגן עדן בלבוש כבוד אחד של אור גן העדן, ונשתלם ברוח ונשמה קדושה להיות שלם בכל.

הוא ואשתו היו מטילים בגן עדן, והמלאכים העליונים סביבם, מענגים אותם בכמה עדוניהם,

ועינונין ועינונין. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,

ולאסטאה בטר רוחא בישא, ההוא רוחא קדישא פרח מגו ההוא לבושא, וההוא לבושא אתמשך לבר מגן עדן.

בגין דבכל יומא תנוינא ובכל יומא רביעאה, רוחא בישא דאשת זנונים, אזלא סחרנייה דגנתא. ואית לבושין דאתמשכן אבתריה דההוא רוחא בישא, ותיאובתיה דההוא רוחא בישא בהו. וכיון דרוחא קודשא נחית ואתלבשא ביה, לא אתישבא בגייה, ופרח מגייה, וסליק לעילא.

וההוא לבושא, אתמשך בטר ההוא רוחא בישא, ומפקי ליה לבר, ויתבא תמן עד דאתי ההוא בר נש, ואתלבש ביה, ונחית ליה לגיהנם, ואתדן ביה בכל יומא.

וההוא רוחא דקודשא, דקא פרח מההוא לבושא, סליק לעילא, ואעל בחד אוצר, עד דנפיק מההוא חייבא פרא, או זרעא, דייחות ההוא רוחא קדישא, ואשתלים ביה פדקא יאות. וההוא חייבא אית ליה נייחא לבתר, ומצפצפא וסליק, ואתלבש בלבושא אחרא.

וקאי אפתחא דגן עדן, ורחמי לההוא רוחא קדישא דאיהו שבק, בכמה יקר, ובכמה נהירו, ואכסיף ביה. וכן אשגח בההוא יקר דשאר צדיקייא, ואכסיף ובכי על עובדוי.

וכד פרא קודשא בריך הוא לאדם הראשון, אעיל ליה בגנתא דעדן בחד לבוש יקר דנהורא דגן עדן, ואשתלים ביה ברוח ונשמה קדישא, למיהוי שלים בכלא.

הוא ואתתיה היו מטילין בגן עדן, ומלאכי עילאי סחרנייהו, מענגי לון בכמה

עדוניהם ועינוניהם. ופתח ליה חד אוצר, ואחמי ליה כל אינון דרין בתראין,